

Čís. 692.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

V řízení o požadovacím nároku na pozemky kostelní přísluší právo rekursní kromě finanční prokuratury a patronátního úřadu též faráři.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R I 830 a 831/20.)

Do usnesení prvního soudu, jímž přiznán byl požadovací nárok k pozemkům kostelním, podal stížnost farní úřad. Rekursní soud stížnost zamítl mimo jiné z těchto důvodů: V tomto případě jde o pozemky zádušní. Jmění zádušní dle § 42 zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. přísluší spravovati společně správci fary, osadě farní a patronu kostela. K zastoupení jmění kostelního (zádušního) před soudem jest povolána výhradně finanční prokuratura. Usnesení v odpor vzaté bylo také finanční prokuratuře v Praze dne 21. května 1920 a patronátnímu úřadu dne 19. května 1920 doručeno. Tedy oprávněným zástupcům kostelního jmění. Doručení to pak má platnost pro všechny ostatní osoby k zastupování jmění kostelního oprávněné. Ani finanční prokuratura, ani patron nepodali stížnosti do usnesení okresního soudu ze dne 15. května 1920. Farní obročí pak není oprávněno stížnost jménem kostelního jmění samo bez finanční prokuratury podati.

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti farního úřadu, uvedl však co do legitimace stěžovatele v

důvodech:

Nelze ovšem souhlasiti s názorem soudu rekursního, že stěžovatel nebyl oprávněn k rekursu. Jde o jmění kostelní. Spravovati jmění kostelů přísluší dle §§ 41 a 42 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. správci fary (kostela) společně s ostatními orgány tam jmenovanými; má tedy zajisté farář zájem na osudu jmění kostelního a nelze mu proto vzhledem k § 9 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. upírati práva stížnosti v řízení dle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům, byť i finanční prokuratura a patronátní úřad stížnosti nepodaly.

Čís. 693.

Naríditi dle § 127 nesp. říz. sekvestraci nelze ohledně pozůstalostního jmění, k němuž se sporné dědické právo vůbec nevztahuje.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R I 832/20.)

V pozůstalosti po Janu P-ovi podala proti odevzdací listině rozklad dcera jeho Marta P-ová, tvrdíc, že jest tu otcova závěť, jež prý se ztratila a jež povolávala ji a jejího bratra každého ku polovici pozůstalosti, a zároveň přihlásila se k pozůstalosti bezpodmínečně na základě posledního pořízení. Pozůstalostní soud zrušil odevzdací listinu, přijal přihlášku Marty P-ové a poukázal ji na pořad práva ve smyslu § 126 nesp. říz.